

лата си седналъ на триножника и замижалъ.

— Дай ми джувапъ за приказките си, лала, изпъшкалъ шахътъ. — И слѣзъ отъ това бесило тамъ, ако не искашъ да се качишъ на друго, отъ което не се слиза.

— Бащице, сепналъ се лалата; — не ми се ще да слѣза отъ това бесило, защото ме е страхъ, да се не кача на онова, отъ което не се слиза. А колкото за джувапъ, лоша мисль не ми е минала презъ главата: азъ обадихъ на събранитѣ честни хора тукъ, че най-щастливиятъ отъ всичкитѣ законни съпрузи въ царството ти изглежда да е цензорътъ Мелхадянъ . . .

— Лала, не подигравай мжжа на хубавата гяурка!

— Пази Боже, царю! Но може ли единъ мжжъ да не е щастливъ, щомъ жена му се харесва на шаха?

— Хънзъръ, пази си главата! — разтреперялъ се отъ гнѣвъ шахътъ.

— Владѣтелю, гнѣвишъ се и се заканвашъ на истината, — усмихналъ се лалата и добавилъ:

— Азъ тукъ, бащице, вися между небето и земята: ако ме пратишъ на небето, ще ида при Господа, ако ме снемешъ на земята, ще слѣза при тебе . . .

— Гледай да не идешъ и горе и долу, куче!

— Бащице, всички ще идемъ кога да е горе и долу, но чуй ме: до днесъ ти се скопоса да

избиешъ всичкитѣ си вѣрни кучета, азъ само единъ останахъ...

— Ако си само ти, хичъ да не си.

— И така да е, царю, все пакъ азъ, твоето вѣрно куче, ще ти кажа: твоя милость днесъ храни само котки, които сж вѣрни на кжщата, а не и на господаря.

— Има ли още какво да кажешъ, лала?

— Има още, царю, а то е: ако единъ човѣкъ продава днесъ законната си жена за почести, какво му струва утре, да продаде и своя господаръ?

Шахътъ скочилъ като оживень, прѣснали се гюловетѣ далечъ отъ него, той казълъ:

— Богъ ми е свидетелъ, кяфиръ, ти право казвашъ, но дълго лъжешъ, докато право кажешъ!

— Шахъмъ, кога съмъ те азъ лъгалъ?

— Вчера, днесъ и винаги! Ти само шегата биеше съ мене, а истината криеше като пжпчиво лице!

— Царю, ти искаше отъ мене само смѣхъ и азъ само на смѣхъ ти казвахъ по нѣкоя истина. Но днесъ ти ме нарече малко кученце, та азъ си рекохъ, какво има, ако малкото кученце полае великия владѣтель на Персия . . .

— Азъ не обичамъ да храня кучета, които ме лаятъ, — промълви шахътъ, и очитѣ му вече търсѣли криво дърво.

— Прошка, господарю! вопиялъ лалата. — Вѣрното куче цена нѣма . . .